

D. A. Cramer-Schaap

Op zoek naar het Kindje

Heel lang geleden leefde er in een ver land - Rusland, als je het precies weten wilt - een oud vrouwtje.

Haar hutje stond midden in een groot, donker bos. Ze woonde daar helemaal alleen; geen huisje was er vlak in de buurt. En geen mens die er voorbijkwam.

Maar nu moet je toch niet denken dat zij zich eenzaam voelde; daar had zij het veel te druk voor! Van 's morgens vroeg tot 's avonds laat was zij in de weer. Ze moest toch voor haar varkentje, haar koe en haar kippen zorgen!

En als ze om een praatje verlegen was, hield zij lange gesprekken met Iwan de hond. Die antwoordde haar wel niet, maar ze wist toch zeker dat hij haar begreep!

Arm was zij niet; zij had immers alles wat zij begeerde en zo iemand is toch rijk! De kippen zorgden voor de eieren, de koe zorgde voor melk, het varkentje voor spek in de winter, het bos voor bessen en paddestoelen in de zomer en voor hout in de winter.

Ze had zelfs op een open plekje in het bos een klein akkertje en een moestuintje aangelegd, waar zij groente kweekte. En ze bakte haar eigen brood van meel, dat zij eenmaal in de maand bij de molenaar ging halen.

Neen, het vrouwtje was heel tevreden en wenste niets meer.

Ja, toch! Eén ding maakte haar wel eens verdrietig. Zij voelde dat zij oud werd en niet meer zo kon werken als vroeger. 's Avonds zat zij liefst rustig in haar stoel en ging vroeg naar bed.

In de winter, waar ik jullie over ga vertellen, was het verschrikkelijk koud. Nu is Rusland een land, waar het altijd hard vriest en de hele winter door veel sneeuw valt. Maar zoals toen, neen, zo had zij het toch nog nooit meegemaakt. Lange ijspegels hingen aan het strooien dak; elke morgen moest zij de sneeuw voor de deur wegruimen en die weggeschepte sneeuw vormde al een muur van een meter hoog! De weg naar het dorp was natuurlijk moeilijk begaanbaar; zij had haar bezoek aan de molenaar dus al een paar weken moeten uitstellen en zij zag met zorg de bodem van de meelton tevoorschijn komen. Bovendien legden de kippen slecht en zelfs de koe gaf bitter weinig melk.

Als het donker werd, kon zij de wolven in het bos horen huilen; die hadden ook honger en waagden zich steeds dichterbij. De laatste dagen zag zij hun sporen al in de sneeuw rondom het huis.

Je kunt dus begrijpen hoe verbaasd zij was toen op een avond aan het eind van de maand december Iwan de hond, die voor het vuur lag te slapen, plotseling begon te brommen, zijn haren opzette, naar de deur vloog en een dreigend geblaf liet horen. Even dacht zij: 'de wolven!' Maar op hetzelfde ogenblik hoorde zij duidelijk dat er op de deur werd geklopt.

Wie kon het zijn, die zich om deze tijd, met dit weer - de wind huilde en er woedde een sneeuwstorm - in het bos waagde?

Nu kon je zien, wat een dapper vrouwtje het was waar ik jullie over vertel. Want een ander zou allang de grendel nog wat vaster op de deur hebben geschoven. Maar onze Baboesjka niet! Ze bestrafte Iwan, die met zijn staart tussen zijn benen terug-sloop naar het vuur, ging naar de deur en opende die.

Even werd ze verblind door de binnenstuwende sneeuwvlokken. Maar al gauw wende zij eraan en zag achter elkaar drie gestalten binnenkomen; drie sneeuwpoppen leken het wel, die zich afklopten en in de warmte van het kamertje snel ontdooiden. En wie kwamen er toen voor Baboesjka's verbaasde ogen tevoorschijn? Geen gewone mannen! Ze zagen er heel anders uit; ze waren als Koningen gekleed. Nog nooit had haar armelijk kamertje zo'n pracht gezien van zijde, purper en goud!

Veel tijd om zich te verbazen had zij echter niet. Koningen of geen Koningen, in elk geval waren het mensen die honger en dorst moesten hebben en behoefte aan warmte.

Snel wierp ze nog wat blokken op het vuur, zette thee in haar *Samovar* - dat is een Russische thee ketel - en smeerde haar laatste boterhammen met haar laatste klontje boter. Ze gunde zich pas rust toen ze allen genoeg hadden gegeten.

En weet je, waar zij zelfs toen nog met zorg aan zat te denken? Hoe zij haar gasten die nacht moest onderbrengen. Want verder reizen leek haar met dit weer uitgesloten. Haar bed wilde zij graag aan één afstaan. Maar hoe moest het dan met de beide anderen?

Intussen stonden de mannen fluisterend met elkaar te overleggen: wat konden ze doen om het vrouwtje hun dankbaarheid te tonen? Eindelijk schenen zij iets gevonden te hebben waar alle drie het mee eens waren.

Ze knikten met het hoofd. En de oudste, de Koning met de lange witte baard, keerde zich om naar Baboesjka en sprak: „Baboesjka.” (Hoe wist hij haar naam? vroeg zij zich af.) „Wij zijn drie Koningen en wij zijn op weg om hulde te brengen aan een Koning, die pas geboren is en groter zal zijn dan wij allen. Een ster wijst ons de weg naar de plaats waar hij zich bevindt. Onze kamelen wachten buiten. Wij menen dat wij onze dankbaarheid voor alles wat je voor ons gedaan hebt niet beter kunnen tonen dan door je te vragen of je ons wilt vergezellen op deze tocht.”

Zwijgend keek Baboesjka de oude Koning aan. 'Meegaan?' dacht ze. 'Het is goed van hen gemeend. Maar mijn warme huisje verlaten en in de ijsskoude nacht weggaan? En hoe ver zal het zijn, en hoe lang zal die reis duren?'

Zij schudde haar hoofd. „Ik kan Iwan en de dieren niet alleen laten,” zei ze, „wie zou er voor ze zorgen?”

Maar in haar hart wist ze, dat dit niet de voornaamste reden was.

Zwijgend trokken de drie Koningen hun ontdooide mantels weer aan; zij schenen nu opeens haast te hebben. Maar vóór ze afscheid van haar namen, lieten zij haar nog drie kistjes zien. Daarin zaten de geschenken, waarmee ze naar de pasgeboren Koning op weg gegaan waren: goud, wierook en myrrhe.

Toen de deur weer achter hen gesloten was, ging Baboesjka niet dadelijk opruimen maar bleef in haar stoel zitten nadenken over dit vreemde bezoek. Wie zou dat pasgeboren kindje zijn, waarheen een ster de weg wees en waarvoor zelfs Koningen alles in de steek lieten om het te gaan zoeken? Het moest vast iets heel bijzonders zijn. Want anders hadden de drie mannen niet het beste wat er bestond voor hem meegebracht: goud, wierook en myrrhe.

Baboesjka voelde zich onrustig worden. Zou zij er niet beter aan gedaan hebben, met hen mee te gaan? Goud, wierook en myrrhe voor een klein kind! Ze moest er om lachen. Dat waren nu toch echt geschenken van mannen die van kleine kindertjes niets afwisten! De deken van de wol die zij zelf had gesponnen - dáár zou het kind heel wat aan gehad hebben! Die domme Koningen!

Maar was zij zelf niet nog veel dommer geweest door thuis te blijven, terwijl dit haar aangeboden werd?

Zij stond op en deed de deur weer open. Ze liep naar buiten; misschien zag ze de Koningen nog in het bos of misschien konden ze haar nog horen, wanneer zij hard riep!

„Koningen! Koningen!” riep ze, zo hard ze maar kon. Maar ffff! De wind blies haar stem weg of het een veertje was.

Verdrietig ging zij weer naar binnen, maar rust vond zij niet meer! Zij wist dat ze, omdat ze alleen aan zichzelf had gedacht, aan haar behaaglijk warme huisje en aan haar rustige leventje, het beste had verzuimd. En nu was het te laat; de Koningen zouden nooit meer terugkomen . . .

Maar wàs het wel te laat? Kon zij haar verzuim niet meer goed maken? Zodra zij wist dat haar beesten goed verzorgd werden, wilde zij op weg gaan om toch het kind te zoeken, al zou er dan ook voor haar geen ster meer zijn om de weg te wijzen. Want die was de Koningen voorgegaan.

De volgende dag was de sneeuwstorm gelukkig voorbij. Het was zelfs mooi weer. Er lag nog wel dik sneeuw, maar Baboesjka ging toch naar het dorp om meel en andere dingen te kopen. En wat was ze blij toen de molenaar haar zei, dat hij best voor haar dieren wilde zorgen in de dagen dat zij op reis was.

Maar daarmee was ze er nog niet. Ze moest brood bakken om mee te nemen en nog veel andere dingen regelen.

Eindelijk was alles klaar. Eén ding had ze alleen nog vergeten. Vastberaden liep ze naar de grote kast in een hoek van de kamer. Niemand wist dat ze daar op de bovenste plank allerlei dingen bewaarde, die ze nooit had willen weggeven: een pop, een beestje en kleine stukjes speelgoed - alles uit de tijd toen zij zelf nog een kind was. Maar was het eigenlijk niet zelfzuchtig van haar, om dat maar boven in die kast te laten liggen? Zij speelde er toch niet meer mee! Terwijl dat kindje . . .

Ze deed alles in een zak. Toen deed ze er nog wat eten voor een paar dagen bij, sloeg de zak over haar schouder en ging op weg.

Dat werd me toen een lopen en vragen! Alle huizen waarvan ze hoorde dat er pas een kindje was geboren, ging zij binnen. Maar helaas, het Kindje dat zij zocht vond zij niet. Toch ging ze nooit uit zo'n huis weg zonder er een van de stukjes speelgoed achter te laten.

Al gauw werd dit onder de kinderen bekend.

En zo komt het, dat nu nog, na 1966 jaar, alle Russische kindertjes zeggen als ze een kerstgeschenk hebben gekregen: dat heeft Baboesjka mij gebracht! Dank je wel, Baboesjka!

